

החייט הרמאי

כשאנשי בראסלאו נסעו דרך הרי ריסנגבירגה, הם עברו דרך העיר לנדסהוט השוכנת ממש על הגבול בו מתחילים ריסנגבירגה

להתרומם. מכאן אפשר היה גם לראות פסגה מושלגת גבוהה. בעיר עצמה חיו בעלי מלאכה מסוגים שונים וביניהם חייטים ורבים מדי. ובזמן שמרביתם עבדו קשה לפרנסתם, היה אחד, בשם צירביין, שהתעשר בקלות. זה הרגיז

מאוד את החייטים האחרים, שידעו כי הוא משתמש למטרות שלו בשאריות בדים של

הלקוחות שלו. הדבר נחשב כגניבה בעיני החייטים. וצירביין גם נקט במחירים מוגזמים, גבוהים יותר מאשר של חייטים האחרים, שלקוחותיהם לפעמים לא שילמו להם כלל. אבל צירביין ידוע היה כחייט טוב מאוד. הבגדים שהכין ישבו תמיד טוב על הלקוחות ונתן להם מראה מכובד. לכן אנדים עשירים באו תמיד לצירביין. וזה גרם לו לעלות את המחירים שלו יותר ויותר. נוסף על כך הוא הוריד שאריות גדולות כל פעם כך שהלקוחות הצטרכו לתת לו כל פעם יותר בד לעבודה. יום אחד בא לצירביין אדם בעל מראה מכובד. איתו בא גם משרת שהביא חתיכת בד יפה. "אדוני האומן" אמר האיש "שמעתי כי אתה בעל מלאכה טוב ולכן החלטתי לבדוק האם כך הדבר. הנה לפניך בד יקר מיובא מפלנדריה, וממנו הייתי רוצה שתתפור מעיל לפי האופנה החדשה. אני זקוק למעיל כזה בעוד שלושה ימים."

צירביין קד קידה עמוקה ובמילים מחמיאות הבטיח שיעמול במיוחד קשה כדי לתפור

מעיל מהסוג הטוב ביותר מהבד היקר. תוך שמחה גדולה הוא לקח מידות, צייר על דף ניר, חישב וחישב, אך בסוף הודיע כי חתיכת הבד לא תספיק והוא זקוק לעוד שני אמות בד כדי שהמעיל יהיה מושלם. הלקוח ידע כבר מראש. שהבד שהביא מספיק למעיל ואפילו לפחות שתי אמות שאריות צריכות להיוותר אחרי התפירה ולכן אמר לאומן שעליו לעשות מעיל מחתיכת הבד הזה ולא להשתמש ביותר בד מאשר נחוץ באמת. החייט המפוחד הבטיח שיעשה כמיטב יכולתו. אחרי התפירה נשאר לו עוד שלוש אמות בד אדום, נהדר. כאשר בא המשרת כדי לקבל את המעיל, החייט לא החזיר לו את השאריות, אלא הסתיר אותן בבית המלאכה. נוסף על כך הוא הוציא חשבון גבוה שעבר לפחות בחצי את המקובל עבור עבודה מהסוג הזה. למשרת היה מספיק כסף כדי לשלם את החשבון והוא יצא מבית המלאכה עם המעיל האום היפה. כאשר החייט שאל האם בעליו יזדקק עוד פעם לשרותו, ענה המשרת שהוא

בעצמו אינו יודע, אך יתכן מאוד שבקרוב ייווצר קשר ביניהם. מרוצה מכך חזר החייט לעבודתו. בצד שני של הגבול היה לצירביין לקוח שממנו כבר זמן רב לא שמע, ושעדיין חייב היה לו כסף כלשהו. הוא אמנם כתב לו תזכורת אך לא קיבל כל תשובה. לכן יום אחד הוא החליט לנסוע לשם בעצמו. הדרך הובילה מעבר הרי ריסנגבירגה. באותו זמן עברו רק הלכי רגל מעטים בדרך זו, ובוודאי שלא רוכב על סוס. לכן הופתע החייט כאשר פתאום הופיע איש אוכף על תיש. והאיש לבוש היה במעיל אדום בדיוק כזה כמו שצירביין עשה לפני זמן קצר ללקוח הזר. וכשהאיש התחיל לדבר הכיר צירביין גם את קולו. רק שפניו של האיש נראו פראים. החייט התחיל לחשוש. הוא רצה, אחרי ברכה רגילה להמשיך בדרכו. אך הרוכב אמר "לא אדוני החייט עכשיו נמשיך את הדרך ביחד. התיישב-נא מאחורי, התיש די ארוך לכך." החייט אמר שהוא יעדיף להמשיך ברגל, אך הרוכב איים עליו שאם לא יעלה

שבסוף הוא גלש מהתיש ונפל על הדרך
מלאת אבנים, כשפניו וידיו מלאות דם.
מזמין של המעיל האדום לא היה אחר מאשר
רויבצאל בעצמו שרצה כך להעניש את החייט
הנבזה. והדבר אמנם עזר. מאז צירביין שירת
את הלקוחות שלו בנאמנות וביושר, וכאשר
קיבל עבודה מעל יכולתו מסר אותה גם
לחייטים אחרים. בינתיים הכסף שקיבל עבור
המעיל האדום נעלם מהקופה, וצירביין לא
הופתע בכך כי הבין שכל המעשה היה תעלול
של רובצאל.

מיד על התיש, הוא ישבור לו את המפרקת,
ושהוא גנב ורמאי ומגיע לו עמוד תלייה עבור
גניבת השאריות. והחשבון המנופח הוא פשע
לא יותר קטן. בלית ברירה החליט החייט
לעלות על התיש. ועכשיו התחיל הרוכב
בדהירה מעל תעלות וסלעים. ללא אוכף
החייט קיבל מכות איומות בכל קפיצה, עד